

ЕДИНЪ НАРОДЪ . . .

1940

Южна Добруджа
приветства
България

*

South Dobrudja
cheers
Bulgaria.

1941

Празнуване де-
нътъ на Светитъ
Братя Кирилъ и
Методи; студен-
ти отъ Македо-
ния дефилиратъ
въ София

*

Celebrating St.
Cyrill and Me-
thod day; stu-
dents from Ma-
cedonia para-
ding in Sofia.

*
* * *

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Извънреденъ брой - 1986 година

Ч Е Т И Р И Д Е С Е Т Ъ Г О Д И Н И

Четиридесетъ години изминаха отъ края на Втората Свѣтовна война. Тѣзи, които побѣдиха, празнуватъ това събитие като юбилей, съ съответнитѣ неизбѣжни съпътващи го явления.

" М И Р Ъ " ! Какво донесе той намъ?

Мислитѣ, изложени въ настоящия извънреденъ брой на БОРБА сѫ нашия отговоръ на надутитѣ фрази на тържествуващитѣ наследници на комисаритѣ, които преди четиридесетъ години бѣха наложени на нашия народъ съ международно обвързващъ договоръ.

Днесъ тѣ се позоваватъ на привидни успѣхи и сипятъ хвалебствия върху себе си, марксисткитѣ теории, създателитѣ имъ и тия, които ги прилагатъ на дѣло върху гърба на народа ни.

Чужденцитѣ-пророци, чиито обожатели сѫ танкове наложиха лжеучението имъ и натрапиха своитѣ намѣстници въ Родината ни, не сѫ нито учители, нито вождове на нашия народъ.

Точно противното е истината. Тѣ хвърлиха, следвайки слѣпо буквитѣ на догмата си, цѣлата българска нация въ нечувано до сега бедствие.

Н А Ш И Т Ъ учители сѫ:

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ, който ВЪЗКРЕСИ БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ.

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ и ГОЦЕ ДЪЛЧЕВЪ, които подготвиха ВСЪНАРОДЕНЪ БУНТЪ.

ЕКЗАРХЪ ЙОСИФЪ, който прати въ ВСЪКИ КЪТЪ на Родината ни СОБСТВЕНИ ВЛАДИЦИ и УЧИТЕЛИ.

ЗАХАРИ СТОЯНОВЪ, който съ своята

БОРБА

МЕДИУМЪ НА ВОСТАНИЕТО

принуди СЪЕДИНЕНИЕТО на южна съ северна България.

За тѣхъ си спомняме въ днешнитѣ тежки за Отецеството дни. Тѣхниятъ примѣръ е плевводна звезда за народа ни.

Тѣхниятъ пътъ е НАШИЯ пътъ.

БОРБА

ЕДИНЪ НАРОДЪ ВЪ ДВЕ САТРАПИИ

ЕДИНЪ НАРОДЪ

ВЪ СРЪДАТА на петнадесетия вѣкъ турцитѣ завладяватъ напълно Балканския полуостровъ; впоследствие простиратъ властта си до Сръдна Европа. Съ това рухvatъ последнитѣ останки на Източната Римска Империя, Византия, а заедно съ нея намира своя край и сѣществуваниятъ до тогава въ областта държавно-устройственъ редъ - източното подобие на изчезналата вече на западъ "Rex Romana" - Византинизма. Прогнила отъ византийщината, пропадна заедно съ другитѣ самостоятелни или полусамостоятелни владения между Константинополь и Виена, и превърналата се по това време въ нѣколко феодални владения, кратко преди това могѣща българска държава.

Всички сановници, високи и низки, безъ изключение сѣ физически унищожени. Тази участъ избѣгва само константинополскитѣ патриархъ. Въ цѣлата територия се вдигатъ сѣществуваниятъ до тогава държавни, владетелски, административни или родово-племенни граници. Престават да сѣществуватъ обичайната до тогава защита на населението въ рамкитѣ на задълженията на премахнатитѣ господари. Феодалнитѣ привилегии преминаватъ у завоевателя. Покорената земя и населението ѝ се превръщатъ за новитѣ владетели изключително въ източници за работна ръка и материални сръдства. Робитѣ не притежаватъ нищо, извънъ най-необходимото за подържане на сѣществуванието си - прехрана и вѣра. Непосилниятъ трудъ осигурява насѣщия хлѣбъ; за осигуряване на вѣчния покой се грижатъ останалитѣ живи мѣстни свещеници, поповетѣ, поставени подъ ведомството на патриарха въ Константинополь, Цариградъ, преименуванъ въ Истанбулъ.

Раята е създадена. Тя просѣществува петъ вѣка и - накрай - роди "Н а ш и я н а р о д ъ".

ВЪ НОВАТА ИМПЕРИЯ, населението на югъ отъ Дунавъ, на изтокъ отъ Тимокъ, Българска (днесъ наречена Южна) Морава, Шаръ Планина, Охридското Езеро, на изтокъ и югъ опиращо на Черно и Бѣло Морета, обособено и родово-племенно, и въ самодържавие отъ близо едно хилядолѣтие до постигналото го бедствие, изгубва владетелско-административната и културна връзка помежду си. Тази връзка, която го спояваше въ однородно тѣло въ бившата държава, чийто носителъ бѣше то. Въ допиръ съ старото духовно съкровище остава то само мѣстно, неорганизирано, въ ограничени рамки, предписани му отъ задоволяването на собственитѣ, незначителни, прѣки нужди, главно при изпълнението на вѣрскитѣ обязанности. Това се извършва безпретенциозно, несъгласувано. По този начинъ, подъ пепелта на опожарения културенъ храмъ продължаватъ да тлѣятъ въ цѣлата територия, на принудително понижено равнище, бѣлезитѣ на прина-

длжността към една и съща общност - създадената преди това през вѳкове собствена самобитна духовна култура.

Общ за всички е говорът. Между Преславъ и Охридъ се сборува и извършватъ религиознитѣ обреди на говоръ, залегналъ въ основата на писмения езикъ на Светитѣ брата Кирилъ и Методи, езикъ, говоренъ отъ "памъ-ти вѳка" отъ славянското население около Солунъ. Свѣтогорскитѣ и Рилската обители сѣ срѣдище за поклонение на цѣлокупната общност. Усърднитѣ опити на грѣцкото духовенство за погърчване на съзнанието утежняватъ допълнително положението презъ цѣлия този периодъ; общата културна принадлежностъ е застрашена, но не и унищожена.

Днесъ историцитѣ се трудятъ да опредѣлятъ етническата принадлежностъ и численото съотношение на първоначалнитѣ съставни части на тази общност, просяществувала близо хиляда години въ самодържавие. Раята е въ смъртоносна борба за преживѳване. Прагматичното мислене и е чуждо - кои сѣ дѣдитѣ отъ преди петстотинъ години? . . . Тя нѣма никакво отношение къмъ съществувалитѣ нѳкога траки по тия земи, наследилитѣ ги славяни - езерци, милинги, стигнали до Пелопонесъ; драгувити, сагидати и т.н., останали непретопени презъ византийската ера - седемтѣ славянски племена по долното течение на Дунава, прабѣлгаритѣ на Аспарухъ въ "Онгола", прабѣлгаритѣ на братъ му Куберъ въ Битолското Поле; кумани около Одринъ и Куманово, печенеги между Дунавъ и Стара Планина, Нишъ, Овче Поле, Мжгленъ и София. Всичко това е днесъ интересно и съществено отъ гледна точка на историка. За раята това не е било тема.

А новитѣ господари? Тѣ виждатъ въ тази маса безправни и безлични роби - невѣрници - гяури, безъ опредѣлена народностна принадлежностъ - румъ милетъ (римско население). Пятътъ и къмъ лично културно-просвѣтно или материално издигане е преграденъ - тя нѣма възможностъ да се изкачва къмъ върха на административнитѣ равнища на отоманската империя. Въ така създаденото строго разграничение между категориитѣ население, раята е принудена да живѣе собственъ животъ. Тормозена презъ вѳкове духовно и физически, нейниятъ животъ се изчерпва презъ дълги столѣтия единствено въ борба за просяществуване.

Въ тази борба за преодоляване на ежедневнитѣ необходимости на населението съ общъ говоръ, този говоръ, върху чийто основа лежи Св. Кирило-Методиевия писменъ езикъ, живѣещо съ обредитѣ на общата вѳра, служеща като ферментъ, транциятъ въ протечение на вѳкове душевенъ и физически тормозъ приема функцията на катализаторъ при химическа реакция, за да превърне въ продължение на нѳколко вѳка раята отъ н а с е л е н и е т о на земята ни, въ н а ш и я н а р о д ъ - тази еднородна общностъ, известна на западното полукълбо подъ понятието "нация"; етимологически дериватъ на латинския глаголъ nascor - съ преводъ "създаване", "на-раждане".

По този начинъ се пресъздаде въ по-новата история н а ш и я т ъ н а - р о д ъ, когото историята нарече "бѣлгарски".

Възроди се нашиятъ народъ и започна да изявява същността си като такъвъ въ цѣлото земно пространство, територията, землището, което населява, всрѣдъ насилие, подгисничество, безправие, рѣки отъ кръвъ, сълзи и потъ - безъ съзнание на такъвъ - въ продължение на нѳколко вѳка. Едва когато жизнеността и снагата му нарастнаха до толкова, че можаха да строятъ че-

рупката обхващаща зародиша на родилката въ цѣлия обитаванъ отъ него просторъ, изявата се превърна въ бунтъ, достигайки апотеоза на саможертвата на единицата за "народното дѣло" при опититѣ за осъществяване на политическата си независимостъ въ цѣлостното си землище.

* * *

ВЪЗРАЖДАНЕ

ИМЕНА И ДАТИ се нижатъ отъ Отца Паисия до последната разпра съ вѣковния владетель презъ 1912/13 година. Тѣ сѣ крайгълни камъни на новата ни история, записана съ потъ и кръвъ на народа ни въ анализитѣ на европейската хроника и международното право.

- 1860 - * На Великденъ въ Цариградъ недвусмислено се поставя началото на законната (легална) борба на нашия народъ за възстановяване на своята независима църква.
- 1870 - * Съ султански ферманъ се разрешава създаването на независима екзархия въ Цариградъ. Десетъ-годишната борба съ всички наши "доброжелатели" - гърци, турци, западно-европейци - е увѣнчана съ успѣхъ!
- 1876 - * Народната борба носи новъ успѣхъ: султански ферманъ установява териториалнитѣ граници на Екзархията, които се покриватъ съ земния просторъ, населяванъ отъ народа ни.
- * Априлското въстание въ Сръдногорието. Представи нашиятъ народъ недвусмисленъ искъ за политическа самостоятелностъ и държавна независимостъ.
- 1877 - * Три доброволчески опълченски дружини защищаватъ съ успѣхъ Шипченския Преходъ срещу редовна султанска войска.
- 1878 - * Цѣла България! Въ Санъ-Стефано е подписанъ договоръ за създаване на българска държава въ цѣлата територия на нашия народъ, обоснованъ върху фермана отъ 1876 год. за опредѣляне територията на Екзархията. Този договоръ е предметъ на международно право и задължава респектирането му отъ европейскитѣ сили!
- * При наложилото се ново разглеждане въ Берлинъ, на конгреса не е допуснатъ нито единъ представителъ на народа, чиято съдба се решава. Европейскитѣ сили възстановяватъ нарушената помежду имъ "хармония", като разкъсватъ землището на народа ни въ три територии съ различенъ политически статусъ и подаряването на земи на "помощницитѣ" въ "освободителната" война - северна Добруджа на Ромъния, Нишкия санджакъ на Сърбия!
- 1885 - * Въодушевлението, вѣрата и непокорността на възстанници отъ бунтарскитѣ години принуждаватъ присъединяването на "Източна Румелия" къмъ княжеството.
- * Епопея при Сливница.

1903 - * Илинденско-Преображенското Възстание въ Македония и Одринско.

1912/

13 - * Равносмѣтка съ вѣковния тиранъ.

Въ тия борби взематъ участие хора отъ всички слоеве на народа, отъ всички краища на землището му. Тѣ сѣ упорити и остроумни люде въ църковнитѣ общини, еснафски сдружения и тѣхнитѣ законни представители въ Цариградъ или политическитѣ емигранти въ странство. Тѣхнитѣ имена сѣ плеада. Изброяванетоъ имъ тукъ може да бѣде само непълно, но да споменемъ нѣколцина помалко известни, но затова не помалко заслужили: Григоръ Пърличевъ и Козманъ Шапкаревъ отъ Охридъ, Нако Станишевъ отъ Кукучъ, Христо Тѣпчилеша отъ Калоферъ, Стоянъ Чомаковъ отъ Копривщица, Пере Тошевъ отъ Прилепъ. Противно на съществуващи предубеждения, не трѣбва да се умаловажаватъ дѣлата на Александъръ Екзархъ отъ Стара Загора, Стефанъ Богориди и Гавраиль Кръстевичъ отъ Котелъ.

Докато емоционалнитѣ ерупции на отдѣлни индивиди представляваха двигателитѣ на първоначално манифестиране на дотогава неизявената нация, впоследствие, възстанническата епоха добива общо-народенъ обликъ, изразенъ въ спонтанната готовность за борба за освобождение. Апогеятъ сѣ върховнитѣ паметни Априлско и Илинденско-Преображенско възстания. Героизмътъ проявенъ на Шипченския Проходъ и Сливница, епопеитѣ при Одринъ и Чаталджа сѣ кулминационнитѣ точки на калкулираната организирана саможертва на цѣлокупния нашъ народъ за налагане на историческата си воля - самоопредѣляне и политическа независимость въ собствена държава - изразъ на несъкрушима самобитность, природна динамика и жизненость. Седемдесетъ хиляди жертви по бойнитѣ поля въ 1912/13 години не паднаха за царя или царедворскитѣ му политици, а паднаха за свободата на кръвния братъ. Доброволцитѣ, още въ униформи отъ ученическитѣ скамейки, слабо въоръжени опълченци, доброволческитѣ дивизии отъ Македония не шурмуваха за славата на вѣнценосеца, а бѣха обзети отъ въодушевлението на цѣлия народъ отъ всички краища на землището му за освобождението на брата, останалъ още робъ. Че войникътъ бѣше убеденъ, че не се бие за чужди интереси, показваше фактътъ, че той пролѣ кръвта си и пожена победи срещу всички, които смѣташе въ момента за противници на завета - свобода за роба - включая "невъзможното" - "братята освободители", руснацитѣ, които, по-късно, презъ първата свѣтовна война, прогони изъ Добруджа оттаткъ Дунава.

* * *

Н О В А Г О Л Г О Т А

БУКУРЕЩКИЯТЪ МИРЪ доведе за втори пътъ нашия народъ въ допиръ съ същността на международната политика. Разкѣсването на народното тѣло отъ Берлинския Конгресъ презъ 1878 година следъ предшествая го Санъ-Стефански Договоръ не бѣ случайность. 1913 година го потвърди. Българскиятъ въпросъ излѣзе изъ сферата на на-ро-де-нъ, стана европейски въпросъ. Европа, обаче не води войни за понятия, били тѣ и самата Свобода! Стана на страдалцитѣ-герои ясно, че свѣтовнитѣ събития не се

развиватъ въ едногласие съ неопороченитѣ схващания на гладнитѣ за свобода и справедливостъ. Международното право нѣма нищо общо съ справедливостта, като обективно, отвлечено понятие. Нито за мигъ европейскитѣ Велики Сили не сѣ се занимавали съ мисълта за на-родна свобода. Интереситѣ имъ сѣ въ пълно противорѣчие съ създаването на една държава, жизнеспособна, въ състояние да брани неутралитета си, между тѣхъ и осъдената на гибель турска империя. Въ връзка съ Цариградската Конференция въ 1876 година, Бенджаминъ Дизраели - Лордъ Бийкѣнсфилдъ - пише до Лордъ Дърби, критикувайки Лордъ Солсбъри: "Солсбъри изглежда е съ предубеждения, и изглежда че не е схваналъ, че е пратенъ въ Константинополъ не да създава идеални условия за животъ на християнитѣ въ Турция, а да държи на разстояние руснацитѣ отъ Турция". Нашата "освободителка" интригира 1912/13 дотогава между Бѣлградъ и Софя, докато постигна целта си - постоянна вражда между българи и сърби. Тази максима е въ сила и днесъ.

1913 година донесе нови жертви, нова скръбъ и изкопа единъ ровъ, отъ северъ на югъ, презъ живото тѣло на нашия народъ. Между Бистрица, Егейско Море и Преспанското Езеро започна систематиченъ етноцидъ.

1914 година подклажда нови надежди за промѣна. Организираната частъ на народа ни въ Македония води четническа война срещу Сърбия. Една година по-късно, цѣлокупниятъ нашъ народъ е пакъ подъ оръжие. Скъпо извоюваниятъ успѣхъ е краткотраенъ. Победата е пакъ на страната на Великитѣ сили.

Саможертвоприношението е безпримѣрно, но - ровътъ става по-дълбокъ, вълчи ями и телени мрежи го подсигуряватъ.

НЕУСПѢХЪТЪ отъ една страна, невѣроятното безразличие и жестокото отмъщение на Великитѣ Сили въ Ньои презъ 1919 година, хвърлятъ нашия народъ въ пълна резигнация отъ дветѣ страни на теленитѣ мрежи.

Така се създаде почвата за успѣха на марксисткитѣ "пророци", "избавителитѣ на народитѣ". Тѣ успѣха да наловятъ риба въ мътнитѣ води на всесилнитѣ европейски и свѣтовни професионални политици. Два пѣти: следъ края на първата война - частично; съ помощта и съгласието на "свободолюбивитѣ" Велики Сили, следъ втората тѣ завладѣха половината свѣтъ.

Така, историята опредѣли на нашия народъ да станемъ поданници на две сатрапии:

"Народна Република България" въ "сферата" на СССР и

"Социалистическа Република Македония" въ "нова" Югославия.

Въ Гърция, марксисткитѣ партизани на ген. Маркосъ представляваха добро оправдание за продължаване на по-рано започнатия етноцидъ.

Настана ерата на ЯЛТА . . . Pax sovjetica et americana . . .

САТРАПИИ

СТАЛИНОВАТА САТРАПИЯ, наречена "Народна Република България", ни надари най-напредъ съ "народната власт", а скоро следъ това и съ "великия вождъ", "голѣмия учителъ", въ лицето на "другаря" Георги Димитровъ.

Тази република се нарича затова "народна", защото народътъ въ нея нѣма никога, никъде думата. Задълженъ е само да реве до скинване на гласнитѣ струни "осанна" предъ трибуната на "вождоветѣ"... Голѣмиятъ вождъ е затова такъвъ, защото изпълнява до йота това, което главниятъ вождъ въ Кремль му заповѣдва да стори. Който не вѣрва въ това твърдение, има днесъ на разположение въ изобилие описания, произхождащи отъ нѣкогашни галеници на вождоветѣ. И на днешниятъ, който се съотвѣтно разплати - по "другарски".

Но, на какво ни научи "голѣмиятъ учителъ"?

Най-напредъ ни опрости "буржуазния" правописъ - та да могатъ и по-неукичкитѣ другари да си пишатъ името безъ грѣшки - защото ги очакваха огромни задачи, които сваленитѣ отъ властъ "буржуи" не бѣха въ състояние да разрешатъ. Че този "прогресъ" на българския езикъ го приближи до "братския" руски, отдалечи отъ говоритѣ въ заробенитѣ западни български области, естествено, не бѣ умисль...

Следъ това ни разясни, че македонцитѣ били отдѣлна нация, и че въ предѣлитѣ на "Народна Република България" съществувало "македонско малцинство". А въ "братска" (тогава) Югославия, новата нация ще построи собствена "Социалистическа Република", подъ егидата на "освободителя" Тито.

Следващата геройска акция въ полза на народа бѣ да върнемъ обратно несрѣтитѣ части отъ територията на народа, попаднали 1941 година като по чудо, БЕЗЪ ПУШКА ДА ГРЪМНЕ, подъ защитата на собствената държава на този народъ, на онѣзи, които преди това ги бѣха обсебили. Цѣната на тази "заслуга" къмъ нацията бѣше тридесетъ хиляди паднали синове въ така наречената "Отечествена Война"!.. Питаме се - за чие Отечество?

За всички тия свои "благодѣяния" спрѣмо нашия народъ, "великиятъ вождъ" лежи балсамиранъ въ срѣдата на София за показъ и поклонение на ошастливитѣ фелахи.

Следъ като тия "дребулии" се уредиха отъ вече "заслужилитѣ" за народа народни властници, другаритѣ "работници" и "селяни" запретнаха ржкави и ... започнаха да строятъ "социализма". Та до день днешенъ . . .

Понастоящемъ . . . побългаряватъ . . . турцитѣ. *Fama est*, че българитѣ не искатъ да раждатъ; защо да водѣли и децата имъ такъвъ кучешки животъ. . . Неблагодарницитѣ! Това следъ всичкитѣ усилия на другаритѣ отъ "върхушката" и другитѣ; въпрѣки успѣшното фузиониране на кръвоносната система на пѣргавото сърне България съ тази на тромавия исполинъ СССР. . .

Четирдесетъ години "народна власт"... Тѣ бѣха достатъчни да се измѣни коренно облика на управляванитѣ отъ нея. Старитѣ изгубиха, а младитѣ не добиха този самоличенъ обликъ, съ типични черти и външни културни белѣзи на гордъ, трудолюбивъ, изпълненъ съ отговорностъ къмъ собственитѣ си родствени чле-

нове и обкръжаващитѣ го социални слоеве, чловѣкъ. Условията, които създаде "реалния социализъм" не сѣ тия, които създаватъ почвата, която природата изисква за подържане на нормаленъ приръстъ: селяни-земедѣлци, работници-занаятчи, дѣятели съ свободни занятия. Това сѣ хората, трудолюбиви стопани, производители на блага, материални или духовни, крепители на здрави родови задруги, създатели на уравновѣсенъ народенъ съставъ. Сукманитѣ, калпацитѣ и везанитѣ кошули, трептящи подъ стѣпкитѣ на кръшни хора и рѣченици по мегданитѣ на села и градски градини на малки и голѣми селища, подъ звуци на гайди, кавали или военни музики бѣха непринуденъ изразъ на жизнерадостъ и воля за животъ и творчество до преди петдесетъ години. Днесъ, народниятъ битъ е унищоженъ. Този фактъ не може да се скрие и отъ масовото излагане на показъ на ново-скроени потури и елечета - декори, при досадни за зрители и изпълнители карнавално-подобни дандани.

Душата - не душевността - на народа е унищожена. Изразъ на това бездушие е стигащото до мания ламтѣне за вѣщи отъ дѣмпингъ-резервуаритѣ на западнитѣ гешефтари: джинсове, адидасъ-парцали, забавни уреди на електрониката и т.н. Духовната култура е унищожена тамъ, гдето е съществувала и несъздадена тамъ, гдето е трѣбвало да бѣде насаждана. Та, какъвъ душевенъ поривъ може да откликне въ една околностъ, пропита съ манична грандомания, езикъ изкълченъ съ мѣстна и "братска" фразеология на партийно-политическо-стопански термини като агитпроп, бригадир, политрук, ЦК, ЦУМ, НАРКОМ, ИМПЕКС, КОРЕКОМ белспичпром, фасовъчна лаборатория, и, и . . . все пѣстри бисери на съвременната "българска лексика" - безъ край.

Отъ друга страна, съ папагалското усвояване на руско-съветската "култура", наложено отъ връзкитѣ съ Съветския Съюзъ и съ това отъ неминуемото и консеквентно пресаждане въ сатрапията наложено русифициране на външния обликъ, добавя още една съставка въ отдалечаването отъ това, което бѣше нѣкога битово-народна сжшностъ - тая връзка, това еднородие въ цѣлокупността на народа, създаващо чувство на взаимна принадлежностъ.

Рѣка въ рѣка съ културния върви и националния нихилизъмъ въ "НРБ". Кой, въ тази атмосфера на ламтежъ за лични изгоди, се интересува отъ национални въпроси? Бедата е на лице. Опититѣ на отговорницитѣ да поставятъ на преденъ планъ тематиката на народното единство отъ дветѣ страни на Влахия и Огражденъ сѣ изразъ на нечиста съвестъ и безпѣтица. Усилията на историчитѣ, поощрявани отъ властницитѣ да обосноватъ научно това единство, ще обогати историческата документация, но нанесената вече щета съ изоставянето на народно-национални позиции въ времето, когато историята ги бѣ поставила на дневенъ редъ на международната арена, не може да бѣде компенсирана съ това. Не исторически ламентации и декламации изъ марксистко-лениниското "вѣрую" създаватъ нации и държави, а в о л я т а за изграждането и умѣнието за утвърдяването имъ, тамъ и тогава, когато то е умѣстно и възможно. Новитѣ формалистични въртели изъ мемоаритѣ на изпадащи въ забвение нѣкогашни партийни величия носятъ само нови усложнения и загуба на всѣка вѣра въ възгледи и истини както всрѣдъ народа, така и вънъ отъ него, на международенъ теренъ.

Заедно съ тихо-мълкомъ обявениятъ за откритъ въпроса за народната цѣлокупность, се повдига по сѣщия начинъ подсъзнателно въпросътъ за начина и възможността за разрешаването му. Какво смѣта и може да стори софийската "върхушка" - да освободи братята оттаткъ? Та тя е мразена отъ народа въ Вардарска Македония; мразятъ не само "реалния имъ социализъмъ", мразятъ грандоманскитѣ имъ алюри, изтръпватъ при мисълта за възможна очакваща ги реална прегръдка отъ голѣмия "братъ освободителъ" на изтокъ. Единственото, за което тѣ не съжеляватъ, е, че Ялта не ги обрече на влияние 85/15 %, а 50/50 %, което, само по себе си, е по-вече отъ достатъчно. Русифицирането на културата, съветизирането на политиката - целъ на сатрапитѣ въ София - нима то подпомага превъзможването на вече задълбочения ровъ презъ тѣлото на народа? Никой въ Македония не копнѣе по Сержовци, Альшовци, Гришовци и други тѣмъ подобни. Малцина сѣ тия, които биха подпомогнали аспирациитѣ на "върхушката" за интервенция като консеквенция на декларирането на национална цѣлокупность. Тѣхнитѣ експоненти сѣ и така вече около тѣхъ, въ София.

Кой, освенъ този, който доброволно носи кръста на народния си произходъ, може да се гордѣе, че е и се назовава българинъ? Та, това днесъ е синонимъ на международенъ тероръ, наемни убийства, контрабанда съ оръжие и наркотици по цѣлия свѣтъ!

Нѣма такива, които доброволно искатъ да се присъединятъ къмъ советската империя! Не искатъ ли, не могатъ ли да схванатъ тази проста истина "вождоветѣ"?

И така, "ПАРТИО ВОДИ НИ" ! "Праволинейната" ти политика следва функция на хеликална крива - и дветѣ сочатъ споредъ "вождоветѣ" въ една посока - къмъ Хелиосъ - слънцето; но, заведоха ни въ . . . тъмата.

Коренътъ на нашия народъ изсъхва. Това, което турската тирания не успѣ да постигне презъ петъ вѣка, нашитѣ "освободители", "вождове" и "учители" сториха само за четири десетилѣтия!

Но, една надежда остава още - побългаряването на циганитѣ!

* * *

ТИТОВАТА САТРАПИЯ "Социалистическа Република Македония" се нарича затова социалистическа, защото въ Югославия малкото привилигировани функционери и работливитѣ частни предприемачи ставатъ все по-богати, а обеднѣлия вече народъ, все по-беденъ.

Скопскитѣ сатрапи на Тито не правятъ изключение отъ това правило и сѣ затова "председатели" на безброй комитети и институти, защото изпълняваха всичко, което "императора Бокаса" заповѣдваше отъ нѣколкото си дворци, съ които разполагаше. Но, той ги заслужи, защото самъ, безъ абсолютно ничия помощъ успѣ да прогони заробителитѣ съ самофабрикуванитѣ отъ партизанитѣ му пушкала въ Ужице.

Въ "СРМ" живѣе една нова, стара "нация". Стара, започнала съ

Царь Самуилъ (не съ Александъръ Македонски). Самуилъ е документирано отъ български родъ, но документътъ-паметникъ е въ музея въ Битола, заключенъ, не е за показъ на раята, та тя не знае. Нова, защото езикътъ и се учи въ училищата отъ 1945 година насамъ, и все още не е установено точно, какво и какъ. А който е ходилъ на училище преди това, го чете изъ вестниците и съ време започва да схваща за какво се пише. Но, "Бокаса" декретира този езикъ и той си остана!

Създателътъ му е по знание и култура равностоеенъ на "мъдритъ учители" отъ източната частъ на нашата страна. Нарича се Блаже Конески. *Fama est*, че подъ името Благой Коневъ, той е билъ студентъ въ Софийския Университетъ презъ "най-чернитъ" години, и отъ завистъ, "фашистката" властъ го скъсала на изпититъ . . . *Fama est*. Но, създадоха се университетъ, академия, институти, условия за "напредъкъ" и "култура" и . . . запрещения и тамъ ржави . . . въ Скопје.

"Бокаса" притежаваше необходимия представителенъ видъ, и познаваше добре "другаритъ" - особено главния другаръ на бръговетъ на Москва, задъ голѣмитъ дувари. Федералнитъ каси въ Бѣлградъ се пълнятъ и отъ изтокъ и отъ западъ, и ето - "югославянскиятъ моделъ на социализма" на Югославянския Съюзъ на Комунистите е подъ пълна пѣра. Уровенътъ на живота се приближава до тоя на западнитъ - малко победнитъ . . .

При сравнително материално благоденствие, подъ новата форма на югославянски македонизъмъ, се живѣе въ "СРМ" за пръвъ пътъ отъ дълги времена, по-сносно. Но, *conditio sine qua non* е : за обща принадлежностъ съ народа на изтокъ отъ Пиринъ не се говори! Разчистването на стари смѣтки става бързо и радикално, и всичко върви по медъ и масло . . . до кончината на Тито.

КАТАСТРОФАТА въ стопанството на Македония въ Югославия е днесъ явно за всѣкиго. Реалнитъ доходи на населението съ заплата отъ сръдна рѣка не стигатъ за покриване на необходимото. На простъ езикъ казано - беднотия. Отъ друга страна и разточителство и некомпетентностъ - безмѣрни. Най-сериозниятъ скандалъ понастоящемъ: ликвидирането на "ФЕНИ" - метало-добивенъ комбинатъ за феро-никелъ въ Кавадарци. Салдото днесъ: загуба следъ само нѣколко-годишна експлоатация - 120 милиарда нови динари, вѣншенъ дългъ съ падежъ 1991 година - 437 милиона долари. Гарантъ е Република Македония, не федералната банка въ Бѣлградъ. Отговорни: Миланъ Панчевски, Ксенте Богоевъ, Никола Минчевъ. Това при 30 хиляди безработни въ Скопје.

Това е с о ц и а л и з ъ м ъ на практика, безъ тайни за когото и да било; на показъ. Да вижда, който гледа; и народътъ вижда. На "яничаритъ" едва ли още нѣкой върва - очебийно е несъответствието между реалността и думитъ въ връзка съ стопанството.

ВЪ ДУХОВНИЯ ЖИВОТЪ, изразителъ на народностната принадлежностъ, стагнацията е сѣдката, както въ София. Примѣри за подражание тукъ предлага по-свободния контактъ съ запада, главно съ неговата естрадно-забавна "култура" и консумативна индустрия. И тукъ нѣма следи отъ вкорененитъ отъ вѣкове самобитностъ и

характеръ на произведенитѣ вещи. Резултатътъ на усилията на институциитѣ е сящия като тоя въ София - отдалечаване отъ, и обезличаване на народопринадлежността, еволжиране въ безволевъ, еднокалъпенъ, лесно за управляване термитенъ елементъ.

Сътворението на Блаже Конески - изкълчено и осакатено отроче на Свети Кирило-Методиевия езикъ - служи на сящата цель. То е необходимо за официалнитѣ изисквания. Насила измѣсти, но не замѣсти говора на Миладиновцитѣ Димитъръ и Константинъ. Съ Конеско писмо трудно се пишатъ стиховетѣ имъ. Последнитѣ сѣ плодъ на Свети Кирило-Методиевото дѣло. За легитимиране на Конеския езикъ се предлагатъ "въ преводъ" даже Йорданъ Йовковитѣ съчинения. Тия ще бѣдатъ единъ денъ документи за удостоверение на духовната нищета и изява на реакция на комплекса за свръхценностъ у създателя имъ; сящо така и на мерзавството му - защото никѣде не се предлагатъ, нито намиратъ както Миладиновитѣ, така и Йовковитѣ творби въ оригиналъ!

Индоктринацията съ изкуствения езикъ започва въ детски и юношески години. Какъвъ процентъ отъ населението го говори следъ напускане на училищата? "Яничеритѣ" - функционери и служители въ учреждения - сѣ принудени да сърбизиратъ говора си несъзнателно чрезъ неизбѣжнитѣ връзки съ Бѣлградъ, гдето сѣ башиитѣ на яничеритѣ. Официалниятъ езикъ въ войската е сърбо-хърватски. Говоримиятъ езикъ на народа не е Блажевия; или сърбизирано наречие, наложено отъ контакта съ останалото население на Югославия, или запазенъ мѣстенъ говоръ, старъ, останалъ отъ тато и мама.

Блаже Конескиятъ езикъ остава изкуственъ, второ-класенъ езикъ въ Югославия. Той е осяденъ на стагнация, атрофиране и изолация - говоренъ отъ около половинъ милионъ люде въ море отъ двадесетъ милиона.

Приръстъ на населението тукъ? Да, при албанци, турци и цигани. И поземлената си собственостъ увеличаватъ; не се поддаватъ на сатрапска индоктринация. Борсата е ... старата скопска чаршия.

НО, НАРОДЪТЪ и тукъ, както при всички крупни въпроси, мълчи мъдро, слуша и търси . . . Единъ денъ ще потърси гласно коренитѣ си. Тѣ не сѣ скрити много дълбоко. Заровени сѣ небрежно и нескопосано отъ самозвани, до скоро самонадѣяни и опиращи се на властническа сила "просвѣтители". Настъпилата неочаквана материална нестгода отваря очи и уши; на "сбороветѣ" на яничеритѣ и така вече никой не вѣрва.

Накрай, най-сящественото въ ежедневието на частъта отъ нашия народъ въ сатрапията "Социалистическа Република Македония" е и остава единъ страхъ, единъ негласенъ страхъ, който не го напуска: да не решатъ нѣкой денъ софийскитѣ сатрапи да го "освобождаватъ" - причината, която му дава основание да се таи подъ булото на официалнитѣ терминологии и да дочака така нови дни до следъ наследницитѣ на Тито.

Защото въ Бѣлградъ, за разлика отъ София, нѣма Альоши и Гришовци - а това е преобладаващо чувство!

К О Й Н И Д Ъ Л И ?

ЦЕЛЪ И СРЪДСТВО НА РУСКАТА ПОЛИТИКА - била тя царска или съветска - за постигане на целитъ си на Балканския Полуостровъ е било, по традиция, разкъсването на нашия народъ. Днешнитъ сатрапи, съзнателно или не, сж ексекторитъ на тази политика понастоящемъ.

Настъпилото принудително отчуждаване на източната частъ на народа ни отъ западната е днесъ най-ярко изразена въ езика ни - общия езикъ, обединителното звено на единъ народъ. Точно той стана прицелъ на рушителнитъ имъ усилия. Езикътъ, който Иванъ Вазовъ майсторски изкова отъ говоритъ на различнитъ краища на нашата страна, използвайки правописа на Неофита Рилски съ Свѣти Кирило-Методиевитъ "ѣ", "ж", "ь", свързващи магически характернитъ изговори безъ насилствено "литературно" (ужъ говоримо) изкълчване на произношението на еднитъ за смѣтка на другитъ, бѣше първата осезаема целъ. И дветъ сатрапии, отъ дветъ страни на своеволно теглената граница се преднамѣрено отдалечаватъ отъ писмения езикъ, залегналъ върху основитъ на Свети Кирило-Методиевия, говоренъ и днесъ отъ останалитъ неизселени кореняци измежду придошлитъ тамъ, около Солунъ, малоазиятски гърци. Гаврата съ вѣковната вродена култура на народа, разбира се, не пречи на сатрапитъ отъ дветъ страни да подържатъ патриотичната фасада, да криятъ задъ нея мерзавскитъ си посегателства, които рушатъ устоитъ на всенародната духовна крепостъ. Софийскятъ университетъ продължава да носи името на Св. Климента, а скопскитъ това на братята Свети Кирилъ и Методи. . .

Отъ кумова срѣма . . . Съ какво яростно задоволство сатрапитъ ги биха преназовали въ "Фрундзе", "Благоевъ", "Колишевски", "Тито" или, какво-ли не още - тресавището е необятно.

Но, ние вѣрваме въ новото, в т о р о т о Възраждане на нашия народъ въ цѣлата му езикова територия. Той е якъ и жилавъ. Първото започна съ на-ръка написано и преписвано "О неразумни и юроде" на Отца Паисия отъ Банско. Да не оставяме тази огнена речъ да изтлѣе е н а ш а т а и с т о р и ч е с к а з а д а ч а. Силитъ ни сж ограничени, но тѣ сж достатъчни, за да подържаме една искра отъ тази жаръ, която ще развихри второто духовно възраждане и прати Димитровци и Коневца тамъ, гдето имъ е мѣстото - на културното бунище.

ПОЛИТИЧЕСКОТО състояние, обвързано марксистки съ стопанството, не е тема за дискусии отъ наша страна. Докато ЗАПАДНИТЪ държавници и дипломати, вперили хипнотизиранъ погледъ въ рехитичната қобра съ петолъчната звезда на изтокъ, не изпускатъ случай да й качатъ пазарната стойностъ на международния дипломатически паркетъ (Техеранъ, Ялта, Хелзинки), тѣхнитъ колеги-стопановеди и специалисти-финансисти поставятъ огромнитъ си срѣдства на хаотичното стопанство на "реалнитъ социалисти", по каквито и да било причини, н и е съ нищо не можемъ да промѣнимъ хода на нѣщата.

Но, .. вѣрва ли днесъ нѣкой въ п р е в ъ з х о д с т в о т о на Марксизма като народно-стопанска система? Вѣрватъ ли въ това така-нареченитъ Марксиста, гдето и да се намиратъ тѣ -

на изтокъ, или западъ, и по-точно тия, отъ дветъ страни на границата, теглена презъ окованата снага на нашия народъ?

Върватъ ли комунистите въ комунизма?

Разноските по грандоманския маниеризъмъ на софийската "върхушка" се покриватъ отъ доходната международна контрабандна търговия съ наркотици и оръжие по начинъ, който поставя прочутата мафия въ ролята на сополанче. Това, което не достига, се набира посрѣдствомъ стѣгане на каиша на "ощастливенитѣ" отъ 40 години "граждани", бидейки преди това експлоатирани чичовци. За подържане духа на високо ниво, служатъ проповѣдитѣ по марксизъмъ, автоматитѣ на униформиранитѣ МВР-исти и рускитѣ специалисти-"съветници" отъ "Съюза".

Скопската стопанска трагедия на приемницитѣ на Тито, отъ друга страна, се разиграва не задъ, а предъ кулиситѣ на свѣтовната финансова сцена. Тя носи името "Где сѫ милиардитѣ долари, дадени "на заемъ" на "друга Тита"? И ние горимъ отъ любопитство да узнаемъ отговора, но, по-сжественото е, отъ где ще се набавятъ нови, та да не потъне кораба? До намиране на този отговоръ, да му мислятъ тия, които, безъ изравняване на инфлационна загуба въ заплатитѣ, ще живѣятъ съ инфлирани разности въ двуцифренъ размѣръ - масата "освободени отъ българския фашизъмъ" презъ 1944 година. Но има тамъ и други, които работятъ вмѣсто да чакатъ, "приватницитѣ"; тѣ нѣматъ причини да се оплакватъ отъ стопанска несрета. Все-пакъ, и тамъ ги има тия, съ ѣурашкитѣ, бдителитѣ надъ гражданскитѣ "свободи" - не толкова много по улицитѣ; не полицията, тамъ полиция нѣма.

Това сжщо се зове марксизъмъ, социализъмъ . . .

И за закрила на постигнатото благоденствие и осигуряване на съществуващия (гробещенъ) "миръ" въ вѣчността, бди усърдно надъ всички "братя" "миролюбивиятъ" СССР съ танковетѣ и ракетитѣ си. А за да не рухне "постигнатото", отдавна ФАЛИРАЛО СТОПАНСТВО на ИЗТОКА, подкрепата идва въ видъ на масови инжекции отъ милиарди и милиарди долари отъ анатемосанитѣ отъ "пророка" Карлъ Марксъ трезори на КАПИТАЛИСТИТѣ на "свободолубивия" З А П А Д Ъ . . .

* * *

Б Ъ Л Г А Р С К А Т А И Д Е Я

Защо западнитѣ капиталисти крепятъ източната феодална система, намъ е ясно. Тукъ сме съгласни съ пророкуванията на Ленинъ.

Но до кога?

Може-би нѣкои не си задаватъ този въпросъ, но ние се замисляме. Отговоръ нѣма; въпросътъ, обаче не се снема отъ дневенъ редъ. Ние не сме въ състояние да промѣнимъ хода на свѣтовната политика; тя е предрешена за неизвестно бъдеще. Това важи и за положението на нашия народъ. Н и е, обаче сме о б р е ч е н и да подържаме всѣка искра на надежда за обратъ, която, извънъ мъглата, подържана съ целъ непрекъснато въ орбититѣ на сатрапитѣ, въ изгнание е по-лесно осезаема. Тази искра може да възпламени оная стихия - търпеливитѣ страдал-

ци - която ще свлече тогава, когато обстоятелствата позволят, наложеното бреме отъ дветѣ страни на границата - въ своитѣ специфични варианти - което днесъ по принуда влачатъ.

"БЪЛГАРСКАТА ИДЕЯ" и днесъ не е мъртва; тя тлѣе подъ пепелъта, наслоила се върху ни отъ хода на историята. Това понятие, изтъкнато отъ "третото поколение" следъ отхвърлянето на турската властъ, остава да бѣде стожера за ориентировка на днешнитѣ и идващи млади поколения, на които трѣбва да създадемъ възможностъ да надникнатъ задъ кулиситѣ, изправени предъ тѣхъ отъ сатрапитѣ. Младитѣ мълчаливо чакатъ и търсятъ. Въ словеснитѣ тиради на подтисниците никой не вѣрва вече.

А ПРЕДЪ САТРАПИТѣ можемъ да изпечимъ едно огледало, въ което да видятъ **ИСТИНСКИЯ** си образъ; както проконсулитѣ въ Софiя, така и яничаритѣ въ Скопiе. Тѣ сѣ забравили истинския **СИ** ликъ. Отъ славословия, метани и "осанна", ето вече почти половинъ вѣкъ, тѣ се чувстватъ въ охота и блаженство всрѣдъ заобикалящия ги смрадъ на етаблиранитѣ отъ тѣхъ феодализъмъ и византийщина. Да помогнемъ тѣмъ, да видятъ собственото си нищожество, душевнитѣ рани, причинени отъ марксисткия опиятъ и гангренысалата снага на народа, чийто "учители", "вождове", "освободители" и т. н. и т. н., тѣ твѣдятъ да бѣдатъ, а въ сѣщностъ сѣ останали безъ всѣкакъвъ допиръ съ него.

НИЕ, КАТО НАЦИОНАЛИСТИ, не застъпваме интереситѣ нито на феодали, нито на стопански срѣди или други групировки основани на частни интереси. Ние защищаваме само интереситѣ на нацията, като цѣлостъ, на **н а р о д а** вкупомъ, като единица - мѣчимъ се да помогнемъ при осигуряване на просъществуването му въ бѣдеше въ цѣлата негова територия.

Ние вѣрваме въ жизнената сила на "**к о р а в и я и н е - п о к о р л и в ъ б ъ л г а р с к и н а р о д ъ**", както го нарича единъ безимененъ старобългарски книжовникъ отъ X. вѣкъ.

Само това ни обвързва, но то ни и **з а д ъ л ж а в а !**

*
* *

КОРЕНИ

К р а й ж г ъ л н и к а м ъ н и * C o r n e r s t o n e s

Ц А Р С А М У И Л Ъ . . .

Споредъ историографията на "С.Р.М." :

Царь Самуилъ не е българинъ и Български Царь.

Въ музея въ градъ Битоля се намира

Битолскиятъ надписъ * 1015 * The Bitola Inscription

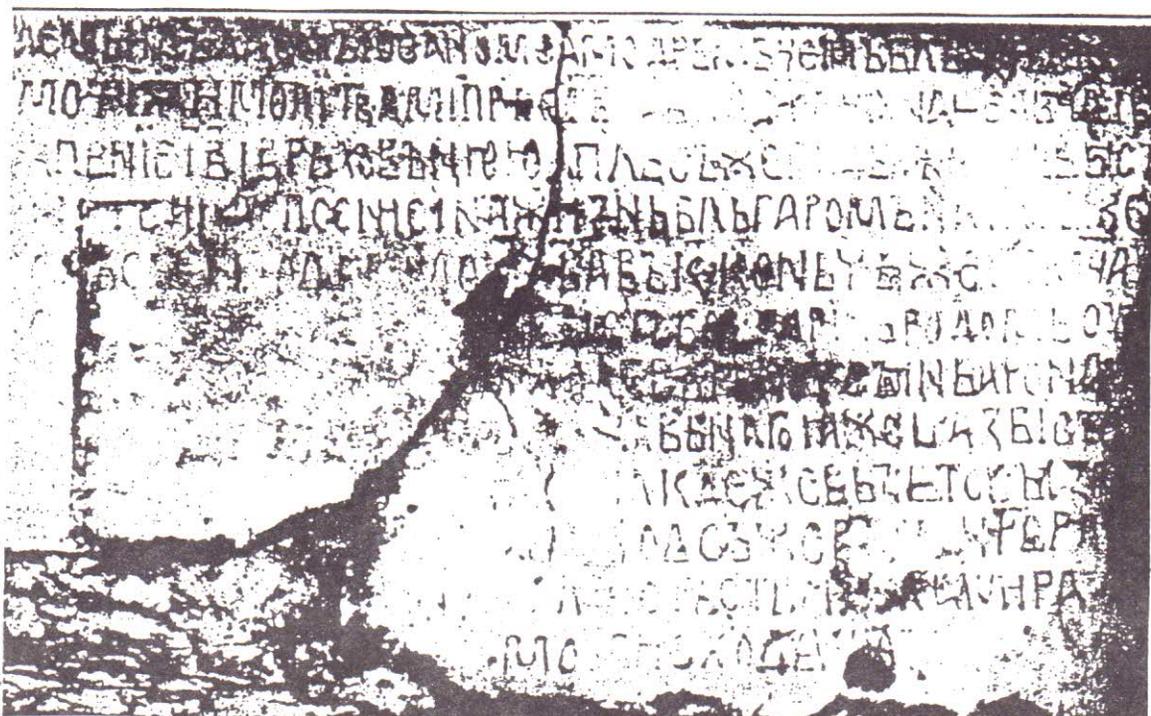
† ВЪ ЛѢТО ⁻⁻⁻СФКГ ОТЪ СТВОРЕНІА МНРА ОБНОВЕН СѦ СЪ ГРАДЬ
1 ЗНАДЕМЪ Н ДѢЛАЕМЪ ІУВНОМ САМОДРЪЖЦЕМЪ БЪЛГАРСКОМЪ
2 Н ПОМОЩІЖ Н МОЛІТВАМІ ПРѢСЪТѦ ВЛАДЪНИЦА НАШЕѦ БЦѦ І ВІЗ Э
3 АСТЪЖПЕНІЕ І В І ВРЪХОВЗНОЮ АПЛЪ СЪ ЖЕ ГРАДЬ ДѢЛАНЪ БЫСТЪ НА
4 ОУБЪЖИЩЕ Н НА СПЪСЕННЕ І НА ЖЗНЬ БЪЛГАРОМЪ НАЧАТЬ ЖЕ БЫ
5 СЪ ГРАДСЬ БНІТЮЛА МЦА ОКТОБРА ВЪ К. КОНЬЧЪ ЖЕ СѦ МЦА ...
6 НСК[ОДАЩА СЪ САМОДРЪЖЦЪ БЫСТЪ БЪЛГАРИНЪ РОДОМЪ ОУ[Н
7 ОУ]К[ЪЗ ННКОЛЪ ЖЕ І РНУМНА] БЛАГОВѢРНОУ СЪНЪ АРОНА С[АМО
8 НАА]Ж[Е БРАТА СЖЩА ЦРЪ САМОДРЪЖАВЪНАГО НАЖЕ І РАЗБІСТЕ[ВЪЩІ
9 ПОИЪ ГРЪЧЬСКЖ ВОІСКЖ ЦРЪ ВАСІЛ]ІА КДЕ ЖЕ ВЪЗАТО БЪЗІ ЗЛ[АТО]
10 ФОА. СЪ ЖЕ В ... ЦРЪ РА[ЗБІЕ
11 НЪ БЪЗІ ЦРѢМЪ ВАСІЛІЕМЪ] СФКВ ГО ЛѢТ[А] ОТЪ СТВОРЕНІА МНРА
12 [ВЪ КЛЮЧН І ОУСЪПЕ ЛѢТОУ СЕ]МОУ НСКОДАЩОУ

Translation of the inscription:

† in the year 6523 of the creation of the world, this castle was rebuilt
1 built and made by Ioan, Bulgarian Autocrat
2 with the help of and prayers to Our Lady, the Holy Virgin and for (obtaining)
3 the protection of the twelve Apostles and (the two) supreme apostles.
4 for the refuge, salvation and life of Bulgarians. The construction of this
5 started on the 20th (day) of the month of October. And was completed
6 of ... This Autocrat was a Bulgarian by descent,
7 a grandson of the faithful Nikola and Ripsimia, son of Aron,
8 the brother of Samuel, tsar autocrat (who together) defeated
9 the Greek troops of Tsar Basil at Štipon where gold was taken
10 And this same. . . . Tsar was defeated by
11 Tsar Basil in the year 6522 of the creation of the world
12 in the (gorge) Ključ and died at the end of that summer.

. . .

Фотографическа снимка на битолския надписъ на Иванъ Влади-
славъ, Самодържець Български

Photographic picture of the inscription of the Bulgarian Tzar
Ivan Vladislav

* *

† ВЪЛѢТОСѢКЪГОТЪСТВОРЕНІАМНРАОБНОВНСАСЪГЛАДЪ
ЗНАЕМЪНАДѢЛАЕМЪІІШАНОМСАМОДРЪЖЪЧЕМЪБЛЪГАРЪСКОМЪ
ИПОМОЩІЖИМОЛІТВАМИПРѢСТЫАВЛАДУНУМНАШЕДБЧАІВЪЗ
АСТЖПЕНІЕІВІВРЪХОВЪНОЮАПЛЬСЪЖЕГЛАДЪЛАНЪБЫСТЪНА
ОУБЪЖНУЕННАСПСЕМЕІНАЖИЗНЪБЛЪГАРОМЪНАУАТЪЖЕБЫ
СТЪГЛАДСЪБНТОЛАМЧАОКЪТЪВЪВЪКЪКОНЪУЪЖЕСАМЧА
НСХОДАУАСЪСАМОДРЪЖЪУБЫСТЪБЛЪГАРІНЪРОДОМЪОУН
ОУКЪННИКОЛЫЖЕІРНУНИМНАБЛАГЪВЪРЪНОУСЫНЪАРОНАСАМО
НЛАЖЕБРАТАСЪУАЧЪСАМОДРЪЖАВЪНАГЪТАЖЕПРАЗБИСТЕВЪУІ
ПОНЪБЪУЪСКЪЖВОІСКЪЧЪВАСІЛІАКДЕЖЕВЪЗВТОБЫЗЛАТО
ФОДСЪЖЕВЪ ЧРЪПРАЗБИЕ
НЪБЫУРЕМЪВАСІЛІЕМЪСѢКЪГЛѢОТЪСТВОРЕНІАМНРА
ВЪКЛУУНІОУСЪПЕЛѢТОУСЕМОУНСХОДАУОУ

Възстановка на надписа на Царь Иванъ Владиславъ (въстано-
венитѣ букви сѣ предадени въ контури).

Reconstruction of Tzar Ivan Vladislav's inscription (the re-
constructed letters are in contours).

Днешно тълкуване на текста на надписа на Царь Иванъ Влади-
славъ:

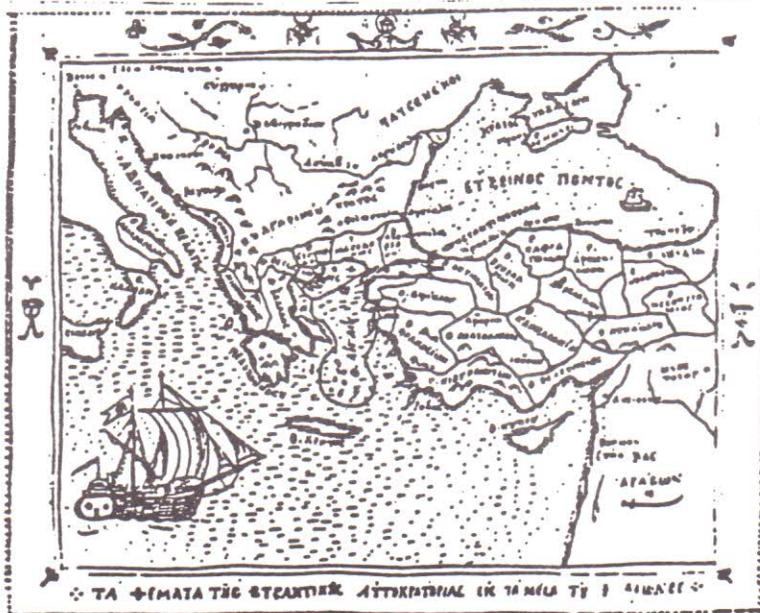
ПРЕЗЪ 6523 ГОДИНА ОТЪ СЪТВОРЕНИЕТО НА СВѢТА ОБНОВИ СЕ
ТАЯ КРЕПОСТЪ
1 ЗИДАНА И ПРАВЕНА ОТЪ ЙОАНЪ САМОДЪРЖЕЦЪ БЪЛГАРСКИ
2 И СЪ ПОМОШТА И СЪ МОЛИТВИТЪ НА ПРЕСВЕТАТА ВЛАДИЧИЦА
НАША БОГОРОДИЦА И ЗА ЗА-
3 СТЪПНИЧЕСТВОТО НА ДВАНАСЕТЪТЪ И НА ВЪРХОВНИТЪ АПОСТОЛИ.
ТАЗИ КРЕПОСТЪ БЪ НАПРАВЕНА ЗА
4 УБЪЖИШЕ И ЗА СПАСЕНИЕ И ЗА ЖИВОТА НА БЪЛГАРИТЪ ЗАПОЧНАТА
БЪ-
5 ШЕ КРЕПОСТЪТА БИТОЛА ПРЕЗЪ МЕСЕЦЪ ОКТОМВРИ ВЪ 20 (ДЕНЬ),
А СЕ ЗАВЪРШИ ПРЕЗЪ МЕСЕЦЪ
6 ВЪ КРАЯ. ТОЯ САМОДЪРЖЕЦЪ БЪШЕ БЪЛГАРИНЪ ПО РОДЪ, УН-
7 УКЪ НА НИКОЛА И НА РИПСИМИЯ БЛАГОВЪРНИТЪ, СИНЪ НА АРОНЪ,
КОЙТО
8 Е БРАТЪ НА САМУИЛЬ ЦАРЯ САМОДЪРЖАВЕНЪ, И КОИТО ДВАМАТА
РАЗБИХА ВЪ
9 ШИПОНЪ ГРЪЦКАТА ВОЙСКА НА ЦАРЪ ВАСИЛИЙ, КЪДЕТО БЪ ВЗЕТО
ЗЛАТО
10 А ТОЗИ ВЪ ЦАРЪ РАЗБИТЪ
11 БИДЕ ОТЪ ЦАРЪ ВАСИЛИЙ ВЪ 6522 ГОДИНА ОТЪ СЪТВОРЕНИЕТО
НА СВѢТА
12 ВЪ КЛЮЧЪ И ПОЧИНА ВЪ КРАЯ НА ЛЪТОТО.

* * *

**БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА (ВУЛГАРИКОН КРАТОС) въ срѣдата на
десети вѣкъ споредъ византийски лѣтописи:**

Карта съставена отъ Ралисъ Копсидисъ.

Византийскитѣ административни области (теми).
Карта отъ срѣдата на X. вѣкъ; съставена отъ Ралисъ Копсидисъ

Map of the Byzantine administrative districts
Middle of 10th century, by Rallis Kopsidis

* * * * *

СЛЕДЪ ПОКОРЯВАНЕТО НА САМУИЛОВАТА ДЪРЖАВА при неговите наследници отъ Василий II - БЪЛГАРОУБИЕЦЪ, този издава между годините 1019 и 1025 три грамоти за устройството на църквата въ новозавладъните земи:

... ние утвърждаваме... Иоанъ (български патриархъ до падането на Запад. Бълг. Царство подъ виз. власт, въроятно българинъ отъ Дебъръ - б.р.) да бжде Архиепископъ (въ Охридъ - б.р.) на България...

...Постановяваме също сегашния Пресвети Архиепископъ на България (подъ византийска власт - б.р.) да притежава... всички български епископства, ... които бѣха подъ властѣта на Царь Петъръ и Самуилъ...

/преводъ отъ грѣцки оригиналъ/

Изброени епархии: Охридъ и Преспа, Мокро и Кичево, Дръстъръ (дн. Силистра), Триадица (дн. София), Воденъ, Мъгленъ, Сервия, Стагъ (дн. Калбака въ Тесалия), Верея.

/Грѣцки Източници за Българската История VI, стр. 40-41, 44-47/

**

Т И Т Л И Т Ъ на ОХРИДСКИЯ АРХИЕПИСКОПЪ (XI в.) ...

... бил на- сликан архиепископот Григорие II, тогашен поглавар на Охридската црква. Од неговиот портрет е запазен дел од главата и десната рака поткрената во висината на рамето кон торзото на патронот — имеѣак. Речиси во целост е зачуван натписот со вообичаената титула на охридскиот архиепископ [15]:

О ПАНАГИΩΤΑΤΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙ-
ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡ(Ω)ΤΗΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣ(ΗΣ)
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Преводъ на титлата
(по смисълъ):

"ВСЪСВЕТЕЙШИ ГРИГОРИИ
ПО ПЪРВА ЮСТИНИАНА
АРХИЕПИСКОПЪ НА ЦЪЛА
БЪЛГАРИЯ"

... и на КРАЛЪ СТЕФАНЪ ДУШАНЪ СРЪБСКИ (презъ XIV в. - 1346 г.)

... Во Душановата кралска титула „грѣките земји“ се јавуваат на ист начин со српските и со поморските земји во болничкиот натпис и во интитулацијата на неговата повелба на Перивлепта што А. Соловлев со право ја става во есента 1345 г. [64]. Во болничкиот натпис, „бугарските земји“ се спомнуваат пред грѣките, а во Душановата титулатура пред 1346 г. ретко се наведуваат [65]. „Бугарските земји“, според забележувањето на Иречек, се воведуваат во српската титулатура од XIV век по освојувањето на областа под управа на Охридската архиепископија, чии архиепископи традиционално биле архиереи на „цела Бугарија“ [66].

Текстоветъ въ факсимиле сѣ откъси изъ съвременно Скопско издание - описание на стенописи отъ Охридскиот цркви Св. Климентъ и Св. Никола Болнични.

Излишно е да тълкуваме съдържанието имъ.

* Всѣки шо-годе грамотенъ отъ нашия народъ ще схване както старобългарското писмо, така и Блаже-Конеският „литературенъ“ езикъ.

* Че архиепископитъ на Охридъ сѣ били архиереи на България, че кралъ Ст. Душанъ е владѣелъ български земи - за насъ не е ново.

Душанови портрети, од затворен тип, со орфанос на врвот (камеловкион) и со впишани бисерни кругови кои сѣ уште се гледаат на десниот запазен дел. Натписот го донесуваме според читањето на Г. Бошковик, кој го копираше текстот непосредно по симнувањето на подоцнежниот слој на фреските, кога буквите биле уште подобро запазени [58]:

въ х(а в)га (влагов'кра
нь (л)и(лос)тивъи(?) гѣ високи
и сам(о)државник(ъ) стѣфа
и крѣль всѣхъ срп(с)кихъ
и поморскихъ и влагарскихъ
и грѣцкихъ земль

Забележителното въ случај е, че изнесеното е доказателство за тоа, че днешните "поглавари" въ Скопје или лѣжатъ като твѣрдятъ противното, или още не сѣ въ състояние да четатъ измисленото отъ тѣхъ самитъ писмо...

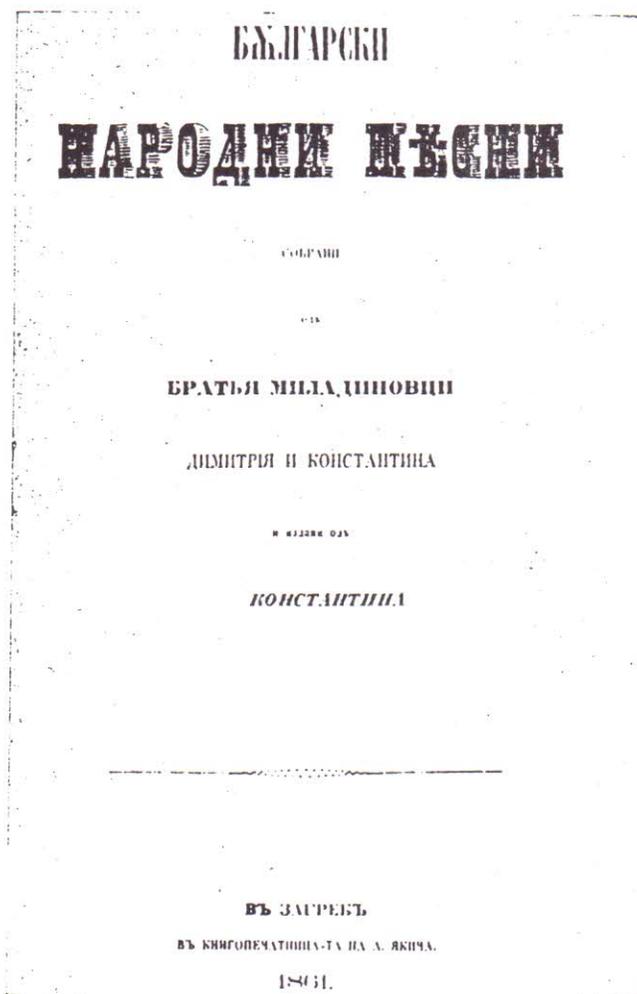
В ъ з р а ж д а н е

Б Р А Т Я М И Л А Д И Н О В И

Едни отъ първитѣ лирици на български езикъ въ новата история на българския народъ сѣ двамата братя Миладиновци, родени въ гр. Струга на Охридското Езеро. Тѣ се тачатъ и днесъ отъ дветѣ страни на границата презъ цѣлостна България.

Въ "С.Р.М.", обаче, тѣ днесъ не сѣ българи . . .

Най-крупниятъ трудъ на двамата братя, чиято заглавна страница е по-долу отпечатана, е издадена безъ субсидии въ 1861 г.

Заглавна страница от сборника на братя Миладинови

Случайно ли, най-главниятъ трудъ на двамата братя започва съ конкретното понятие "български"?

* * *

КОЗМАНЪ ШАПКАРЕВЪ

е роденъ въ Охридъ въ 1834 година. Основното му образование е гръцко; българско четмо и писмо е училъ самъ. Той става учителъ, отначало на гръцки, по-късно и на български езици: въ родното си мѣсто, Струга, Кукушъ, Прилепъ, Битоля. Той е отговорниятъ за откриването на българската гимназия за Македония въ Солунъ, гдето също учителствува.

Днесъ той е особено таченъ отъ функционеритѣ на "С.Р.М.". Охридската гимназия носи неговото име.

Какво е, обаче неговото схващане по отношение на македонскитѣ славяни, тѣхната народностъ? Отговора дава самиятъ той въ долуотпечатани откъси изъ негови творби.

Жаляйте да жаляме, защото
денеска загубихме единъ отъ
наибреднитѣ и найдостойнитѣ
просфетитѣ наши
народа и така сме още и
денеска на ^{велика} скръбъ и
никакъ не можемъ да се утѣшимъ
ме! како що, несомнѣно и вие
сти, и свети приятели, а
въ обличь свети истински
България и како да не жаляме
и да не жалѣтъ сѣбѣтѣ български
народъ; како да не жалѣтъ коде да
нашимъ че той ^{некайный} ^{какъ се}
денеска се рѣши за друго, некаже освенъ
ради на оваи лѣтѣ и светъ:
да афертирѣме себѣ за да не се на
бесе си поклонилъ: все тѣло и
душа ~~за да не се~~ на народъ

Отстрана въ факсимиле единъ листъ отъ писмо на Шапкаревъ до майката на братя Миладинови, чиято дъщеря е била неговата съпруга. Писмото е датирано 11 февруари 1862 год. Въ него той съобщава на майката за смъртта на синоветѣ и Димитъръ и Константинъ въ цариградската тъмница.

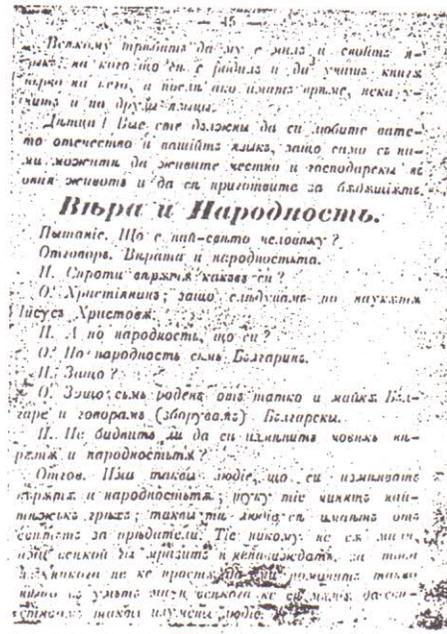
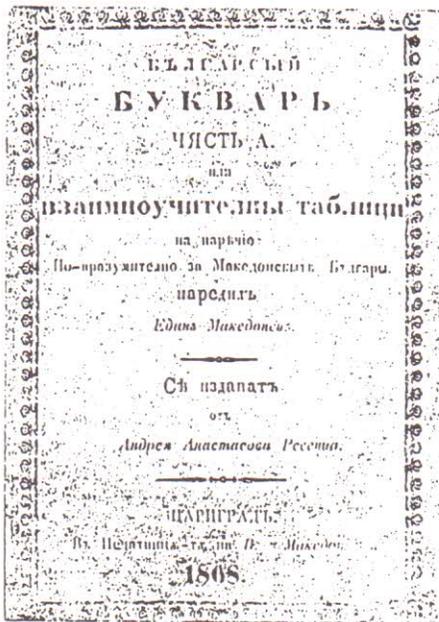
Текста гласи:

"Жаляйте, братя българи, жаляйте да жаляме, защото денеска загубихме единъ отъ наибреднитѣ и найдостойнитѣ просфетители нашего народа и така сме още и денеска на велика скръбъ и никакъ не можемъ да се утѣшиме! Како що несомнѣно и вие сти,

и свити приятели, а въ общо свитѣ истински българи и како да не жалями и да не жалятъ сичкиотъ български народъ; како да не жалятъ кога да наумитъ, че той покойниѣ отъ како се родилъ за друго нещо освенъ да жертвуватъ себе си за доброто на народътъ си и беше си поклонилъ свое тѣло и душа за доброто на бедниотъ нашъ народъ...."

* *

Най-значителниятъ трудъ на К. Шапкаревъ въ услуга на възраждането е неговия "Българский Букварь" въ две части. По-долу факсимиле на заглавниѣ страници и по една страница текстъ отъ съдържание на съответната часть:

"Българский Букварь" - първа часть

Текстъ на откъса "Вѣра и народность" изъ "БЪЛГАРСКИЙ БУКВАРЬ":

- Питание: Шо е най-свѣто челоуѣку?
 П: Спроти вѣратъ какъвъ си?
 П: А по народность шо си!
 П: Защо?
 П: Не бидвять ли да си измѣнитъ човѣкъ вѣратъ и народностьта?
- Отговоръ:
 Вѣрата и народностьта.
 О: Християнинъ; защото слѣдувамъ по науката Исусъ Христовъ.
 О: По народность съмъ българинъ.
 О: Защо съмъ роденъ отъ татко и майка Българе и говорамъ (зборувамъ) Български.
 Отгов. Има такива людие, шо си измѣнватъ вѣрата и народностьта, току тие чинятъ най-тежкъ грѣхъ, такви ти людие сѣ имѣтъ отъ свѣтътъ за предатели. Тие никому не сѣ мили

*

ГОЛЪМА
БЪЛГАРСКА ЧИТАНКА

или
ВТОРАТА ЧАСТЪ

БЪЛГАРСКИЯТЪ БУКВАРЪ

на първо
По-вразумително за Македонските Българи.

първоизд.

Един: Македонци.

сѣ издаватъ.

Издана Анастасия Раскина.

ПАРИГРАДЪ.

Въ Печеникѣ-та на В. Македония.
1868.

МАКЕДОНСКИЯТЪ БУКВАРЪ

горе:

заглавна страница на "Българский Букварь" - втора часть: "Голѣма Българска Читанка" на К. Шапкаревъ.

отстрани:

факсимиле на уводната страница на "Голѣмата Българска Читанка".

Всѣки заинтересованъ може и днесъ да следи езика и грижитъ за него на възрожденеца презъ 1868 година . . .

Кой отъ днешнитъ "учители" и "вождове" въ НРБ и СРМ следва препоръжитъ на тия, които създадоха българската нова писменность?

Тѣ вършатъ точно противното!

Само въ пропагандата си се мчатъ да се легитимиратъ като изпълнители на заветитъ на неподкупнитъ народни просвѣтители.

Въ съставенето на речени-те книги се помогнахъ ккѣтъ отъ досегашнитъ Вѣсточно-Българско партіе издадени, каде и отъ средни отъ такъки въ учебници, хемъ един отъ първитъ приборъ и цели, како шо си бѣха приахъ, само партіето въ мазу прѣменихъ, съ вѣкон още прѣначенія рѣи прибавленія и отиванія, имасидеи на все велител, многовремешнитъ си опытъ.

Въ партіето, кое парткохъ "ПО-ВРАЗУМИТЕЛНО ЗА МАКЕДОНСКИЯТЕ БЪЛГАРИ," се трудихъ да быдъ, колко ми бы възможно, по-вразумителенъ на съотечественичнитъ ми; но итмаени наитрение да се отдалечѣ, съвѣтъ отъ Вѣсточно-Българското и да мислѣ за особенио Македонско партіе, (какико иткои отъ нашитъ Вѣсточни брѣдѣи съвѣтъ парразно се боѣтъ), зашо таково итшо бы было губелно за нашитъ языкъ, желасхъ още и до Старо-Българското, колку ке ми је допущено, да се приближѣ, коешо трѣбѣтъ всекога да го имаме за стежеръ и срѣдоточіе, и кѣтъ него да се отправяме за да си обработаме полска-лѣка денешнитъ ни языкъ.

За сѣикѣтъ причинѣ и не го парткохъ "Македонско," а при това опіе и за това шо, и не је на цѣло таково, ами отъ чѣсти, или по-добре, Западно-Македонско, сѣишино се денешното писменно Българско партіе, но што можитъ да быднитъ таково по причинѣ, за кои другошъ се полтвѣме да говорѣме по-пространно.

Текста не се нуждае отъ никакъвъ коментаръ отъ гдето и да идва той!

* *

Отъ множеството записки на К. Шапкаревъ сѣ издадени посмъртно неговитѣ "Материяли за историята на възраждането въ Македония отъ 1854 до 1884 год.". Този трудъ, написанъ въ видъ на автобиографія руши цѣлата днешна историографска акробатика на бѣлградската сатрапия.

Факсимиле на заглавната страница на историко-мемоарния трудъ на К. Шапкаревъ отъ собственото му перо:

Материали

за

историята на възраждането

българщината въ Македония

отъ 1854 до 1884 год.

написани

въ видъ на автобиографія

К. А. Шапкаревъ

*трудъ 1883—1884—1895 год.
и нѣкои по-късни статии и поправки)
въ Солун, Бѣлградъ и Салоникъ.*

(меморисъ 27 нум. 1—29.

* *

Нѣкои отъ гореспоменатитѣ текстове сѣ съхранявани въ София.
Дали Блаже Конески познава съдържанието имъ?
Или е прибързалъ съ своитѣ тълкувания и пропаганда ? . .

* * *

НАКО СТОЯНОВЪ СТАНИШЕВЪ

е роденъ около 1810 год. въ Кукушъ - разположенъ тогава на 30 км. на северъ отъ Солунъ. Търговецъ, въпрѣки полуграмотността си, е начело на борбата за българска църковна самостоятелностъ, и то не само въ родния си градъ.

Като изтъкнатъ народенъ дѣецъ, той е изпратенъ въ Цариградъ отъ кукушката църковна община като нейнъ пълномощникъ при обмисляне на начинитѣ за водене на борбата.

По време, когато никой отъ българскитѣ първенци въ Цариградъ не е смѣлъ да спомене предъ отговорни държавни лица нито дума за самостоятелностъ, Нако Станишевъ, на едно угощение, въ присѣствие то на чужди дипломатически представители при Високата Порта, въ своята кукушка премѣна, вмѣсто да пие наздравица за султана и патриарха, заявява високо:

"ПИЯ НАЗДРАВИЦА ЗА НЕЗАВИСИМА БЪЛГАРСКА ИЕРАРХИЯ!"

Всрѣдъ общо смущение отъ думитѣ му, той продължава:

"Ние, почитаеми Господа, се бориме съ гърцитѣ за църковнитѣ си правдини и ги искаме отъ Гръцката Патриархия. Но, кажете ми, моля Ви, възможно ли е нѣкога единъ похитителъ на чуждо имущество да повърне назадъ похитеното....Още сто години да искаме правдини отъ Патриархията, увѣрявамъ Ви Господа, нѣма да ги получимъ. Но ние, българитѣ, имали сме до неотдавна своя независима иерархия; можемъ пакъ да си я имаме.... Ще си искаме независимата си иерархия и, увѣренъ съмъ, най-сетне ще я добиемъ!"

Две години по-късно, на Великденъ 1860 година, Иларионъ Макариополски започна открита борба за самостоятелностъ на българската Църква. Борбата трая десетъ години. 1870 година бѣ създадена Българската Екзархия. Нако Станишевъ я доживѣ.

Стариятъ Кукушъ, обаче, днесъ не съществува. Холокостътъ му бѣ презъ 1912/1913 години. Опожаренъ бѣ до основи отъ нови "освободители". Потомцитѣ на старитѣ кукушани сѣ всички въ предѣлитѣ на похитеното Трето Българско Царство, днесъ съветската сатрапия, наречена "Н.Р.Б."

Нако Станишевъ

с в р е м е н н и Н О В И Д Н И

ИМА ТАКВИЕ ЛЮДИЕ, ЩО СИ ИЗМЪНВАТЪ ВЪРЖТЪ И НАРОДНОСТЪТЪ

споредъ К. Шапкаревъ (стр.22)

Външниятъ министъръ на Йосипъ Брозъ "Тито" бѣ Лазо Мойсовъ

"Другарятъ" Лазо Доновъ Мойсовъ е роденъ въ Неготино, Македония. Презъ време на "фашистката окупация" сѣщиятъ е студентъ въ Университетъ Св. Климентъ Охридски въ София...

Отстрани, въ факсимиле, е отпечатанъ именникътъ на другаря, попълненъ при постъпването му въ висшето училище. Народностното самоопредѣляне на доскорошния югославянски министъръ презъ 1941 година въ този именникъ е ясно и четливо написано...

с а м о р ж ч н о !

Еволюция ?
Демагогия ?
Опортюнизмъ ?

Това "открытие" дължимъ на публикациитъ на френския ежедневникъ "лъо котидиенъ дьо Пари", който го използва спекулативно за злободневната сензация на журнализма.

"Сензация" въ Парижъ . . .

Deux ans après la mort de Tito, da renouent avec l'un de leurs vieux a

Deux ans après la mort du dictateur yougoslave, force est de constater une détérioration notable des relations inter-étatiques dans les Balkans. Les héritiers de Tito n'ont pas réussi à conserver l'unique legs valable laissé par le défunt maréchal, à savoir, son incontestable autorité diplomatique. Ils s'enfoncent de plus en plus dans de mauvaises querelles avec leurs voisins.

Учебни точки Лекционни точки Лабораторни точки Странични точки Средствена оценка Възраст	Полна името за особеноважение отъ учебна, лабораторна и дипломатическа точки. Възраст Политика Класира
Класира	Класира
Мѣсто и страна, гасно и родно	Градъ или село Неготино, околия Неготино, област Битолска, страна България
Когато е роденъ : Брой и дата на членството за рожба : Земля и отъ какъ учреждение	Роденъ на 19 (дека месецъ) 1941 година 1940 кръвно сродство : отъ "Титовъ св. Архангелъ", "Тито", "Тито" поляр брой
Вѣра : народност : родност	Вѣра : "Християнска" Народност : Българска Родност : Българска

Un Bulgare a la tête de la diplomatie yougoslave ?

Un certain nombre de documents de provenance inconnue sont parvenus au « Quotidien de Paris » tendant à prouver que l'actuel ministre des Affaires étrangères yougoslave, Lazar Mojsov, ainsi que plusieurs autres hautes personnalités se seraient déclarés de nationalité bulgare à une époque où, pourtant, leur appartenance nationale n'aurait pas dû faire de doute.
De tels documents - il ne semble pas s'agir de faux - mettent en cause plusieurs brillantes biographies officielles et relancent une fois encore, les curiosités quant aux événements de la Seconde Guerre mondiale en Macédoine, où se sont entrecroqués les intérêts de Tito, Staline et Dimitrov, dernier chef (bulgare) du Komintern.

Quelle est l'origine de ces documents ? Plusieurs hypothèses sont envisageables : s'ils proviennent de Sofia, il ne fait aucun doute que les Bulgares sont décidés, avec ou sans l'aval des Soviétiques, de s'occuper sérieusement du problème macédonien. Si, par contre, ils viennent de Belgrade où la lutte des factions au sein des hautes instances du PC fait rage, il est clair que certains milieux désirent « déstabiliser » l'actuel ministre des Affaires étrangères, jugé, selon les critères yougoslaves du moins, trop « libéral ». Une dernière hypothèse : Lazar Mojsov serait-il un vulgaire « sous-marin » bulgare ? Tout est possible dans une région où les peuples, et longtemps victimes des grands impérialismes, tendent vers la construction d'Etats nationaux.

ДО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ И ПРАВИТЕЛСТВОТО НА ГЪРЦИЯ - АТИНА

Нашата организация, която се назовава Централенъ Организационенъ Комитетъ за Македонски Човѣшки Права на македонцитѣ отъ Егейска Македония съ седалище Солунъ, поставяме предъ грѣцкото правителство и политическитѣ партии въ Гърция следнитѣ искания:

1. Признаване на основнитѣ човѣшки и национални права и пълна свобода на македонцитѣ отъ Егейска Македония, живѣещи въ границитѣ на Гърция.
2. Да се даде право на образование на македонския народъ на майчиния му езикъ, право да създава свободно културно-просвѣтни дружества, училища и черкви, право на културно-просвѣтни прояви, участие въ радио-телевизионнитѣ програми, въ издаване на книги и вестници на македонски езикъ.
3. Да се гласува законъ отъ грѣцкото народно събрание за свободно връщане на македонцитѣ отъ чужбина въ родния имъ домъ и обезпечаване на правото да се включватъ активно въ просвѣтния, икономически и социаленъ животъ на страната, така че съ качествата, които притежаватъ да допринесатъ за напредъка на Гърция.
4. Искаме отъ грѣцкото народно събрание и правителство да гласува специаленъ законъ, въ който да се казва, че македонцитѣ иматъ неотмѣнното право безъ каквато и да е заплаха и насилие открито да говорятъ майчиния си езикъ - македонския-, да честватъ своитѣ традиции, да организиратъ културни изяви, да издаватъ книги, вестници, да играятъ своитѣ национални хора и да пѣятъ своитѣ национални пѣсни.
5. Да се разяснятъ на грѣцкото обществено мнение неотмѣнитѣ, и гарантирани отъ решенията на ООН и Хелзинкскитѣ споразумѣния за национални и човѣшки права на единъ народъ, живѣещъ като малцинство въ рамкитѣ на една държава. Тѣзи решения сж подписани и отъ грѣцкото правителство.
6. Искаме отъ грѣцкото правителство, грѣцкото народно събрание, политическитѣ партии и масови организации да взематъ необходимитѣ мѣрки за незабавно признаване на човѣшкитѣ и национални права на македонцитѣ отъ Егейска Македония, пълно приемане на горнитѣ искания и вземане практически мѣрки за тѣхното осъществяване.

Солунъ, 26. августъ 1984 г.

До сега не сж известни никакви реакции на софийскитѣ главатари въ връзка съ горния манифестъ.

Ще "поучи" ли партията съответнитѣ отговорници, че въ случая се касае до минимални искания на частъ отъ нашия народъ?

Искания на п р а в о да говорятъ и пишатъ открито на майчинъ езикъ !

* * * * *

ДУШЕВНИ ПОРИВИ

П И С М Е Н Ъ Е З И К Ъ . . .

Кой го създава ?

Политическият режим ли, тяхният опортюнисти-функционери, или - словата на крилатия дух на поети и писатели, надарени за това отъ Б о г а !

На Миладинова Константинъ стихове отъ неговото собствено перо . . .

въ оковитъ на декретиранъ "езикъ" и правописъ въ "Социалистическа Реп. Македония".

Т ж г а з а ю г ъ

Орелски крила какъ да си метнѣхъ
И въ наши страни да си прелетнѣхъ !
На наши мѣста азъ да си идамъ,
Да видамъ Стамбулъ, Кукушъ да видамъ;
Да видамъ, дали сѣнце и тамо
Мрачно угрява, како и вамо.

Овде е мрачно и мракъ ме обива,
И темна мѣгла земја покрива;
Съ мразъ и снѣгъ, и пепелници,
Силни вѣтрища, и виелици;
Около мѣгли и мразъ земни,
А въ гърди студъ, и мисли темни.

Не, я не можамъ овде да седамъ !
Не, я не можамъ мразътъ да гледамъ !
Дайте ми крила я да си метнамъ
И въ наши страни да си прелетнамъ,
На наши мѣста я да си идамъ,
Да видамъ Охридъ, Струга да видамъ.

Тамо зората грѣтитъ душата,
И сѣнце свѣтло зајдва въ гората;
Тамо дарбитъ природна сила
Съ всичка разкошъ ги растурила:
Бистро езеро гледашъ бѣлѣтитъ
И си отъ вѣтъръ сино темнѣтитъ;
Поле погледнешъ или планина,
Сѣгде Божева ей хубавина.

Тамо по сѣрдце въ кавалъ да свирамъ,
Сѣнце да зајдва, я да умирамъ .

Константинъ Миладиновъ

Т Г А З А Ј У Г

Орелски крилја как' да си метнеш,
и в наши стр'ни да си прелетнеш!
На наши места ја да си идам,
да видам Стамбол, Кукуш да видам,
да видам дали с'нце и тамо
мрачно угрејат како и вамо.

Овде је мрачно, и мрак т' обива,
и темна м'гла земја покрива;
мразој и снегој, и пепелници,
силни ветришча и вијулици,
околу м'гли и мразој земни,
а в грди студој и мисли темни.

Не, ја не можам овде да седам
не, ја не можам мразој да гледам!
Дајте ми крилја ја да си метнам
и в наши стр'ни да си прелетнам;
на наши места ја да си идам,
да видам Охрид, Струга да видам.

Тамо зората греит душата,
и с'нце светло зајдвит в гората:
тамо дарбите природна сила
со с'та раскош ги растурила:
бистро езеро гледаш белеит.
или од ветар сино темнеит;
поле погледниш, или планина,
сегде божева је хубавина.

Тамо по срце в кавал да свирам,
с'нце да зајдвит ја да умирам .

Во Москва

Б И С Е Р И . . .

(литературни) изъ творчеството на "реално-соци-
алистическа"... "Народна Република България"...

ЛИЦЕ - Романъ
589 стр.

© Блага Дичинова, 1981
c/o Jusautor, Sofia

прологъ:

*Всичко в тази книга
е измишльотина,
само фикусът е истина.*

откъсъ:

Има един със сън от светлина.

А ти все копаяш на тъмно. Фи-къртица.

Плитка ти е саксията. Пръст си нямаш
даже колкото един пръст. И от тебе не ще се
пръкне нито фику-стрък, нито щърко-фрък.

Имаш ли, човеко, имаш ли светлина-съ-
вест?

Тя ти е всичко: коренофикс и листофи-
ки, вечнозелено и висш фику-секрет.

Тя те вкоренява в земята и те съчетава
с небето. Тя те филтрира от всяка злъч и
злост и те възнася на вис до фик-естеството.

Съвест — върховен фикусъд.

Покай се. покай се, за да стигнеш до
фи-катарзис!

* * *

Коментаръ?

* * * * *

Е Д Н А З Е М Я . . .

о т ъ н о с ъ К А Л И А К Р А

г р . Б а л ч и к ъ

д о О Х Р И Д С К О Т О Е З Е Р О

М а н . С в . Н а у м ъ

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

извънреденъ брой 1986 год. - съставенъ отъ редакционенъ комитетъ

Литература за справка

- Б.А.Н., История на България - томове 2,3,4,5; София 1981-1985
 Балабанов/Николовски/Карнаков, Споменици на културата на Македонија, Скопје 1980
 Гоцев, Д., Национално-освободителна борба въ Македония 1912/1915, София 1981
 Грозданов, П., Охридското ѕидно сликарство од XIV век, Охрид 1980
 Жечев, Т., Българският Великден или Страстите Български, София 1976
 Заимов, Йор., Битолски Надпис на Иван Владислав, София 1970
 Конески, Б. Историја на македонскиот јазик
 Костови, Н. и В., Социализмът в България, Пеев и Попов, Париж 1983
 Михайловъ Ив., Спомени - томове 1,2,3,4, Македонска Трибуна, U.S.A. 1958-1973
 Пендев, К., Нац.-Освободителното Движение в Македония и Одринско 1878-1903, Со-
 фия 1979
 Радевъ Симеонъ, Строители на Съвременна България - 2 тома, София 1911
 Радев Симеон, Ранни Спомени, Български писател, София 1967
 Станевъ, Ник., История на Нова България, Ст. Атанасовъ, София 1942
 Стояновъ Захари, Съчинения - три тома
 Тошев, С., По кървавия път/Пере Тошев, X.Г. Данов, Пловдив 1969
 Шапкаревъ К., За възраждането на българщината въ Македония; ръкописи 1883-1884-
 1895

* * *

- Dragoitschewa, Zola, Erinnerungen und Gedanken, Sofia-Press, Sofia 1979
 Markov, G., The Truth That Killed, Ticknor & Fields, New York 1984
 Miletitch, Dr. L., Atrocités Grecques, Imprimerie de l'état, Sofia 1913
 Mladenov, St., Geschichte der bulg. Sprache, Walter de Gruyter, Berlin/Leipzig
 1929

* * *

- Churchill, W.S., Der Zweite Weltkrieg, J.P. Toth Verlag, Hamburg 1950
 Dall, C.B., FDR, My Exploited Father-In-Law, Cath. of the Cristian Crusade-Tulsa,
 Tulsa, Okl. 1969
 MacDermott, Mercia, Freedom or Death / Gotze Delchev, The Journeyman Press, Lon-
 don 1978
 Naegelen, M.-E., La Révolution assassinée, Berger-Levrault, Paris 1966
 Ribbentrop v., A., Die Kriegsschuld des Widerstandes, Druffel, Leoni 1975
 Sündermann, H., Potsdam 1945, Druffel, Leoni am Starnberger See 1963
 Tolstoy, Nikolaj, Die Verratenen von Jalta, Langen Müller, München/Wien 1978
 Topitsch, E., Stalins Krieg, Olzog Verlag, München 1985

